

[Aksel Larsen.]

Madsen mener, at Arbejdsløshedsstatistikken angiver et for højt Tal, saa er han imidlertid galt afmarcheret. Den angiver et for lavt Tal. Der er mange Tusinde Mennesker, som ikke har Arbejde, og som ikke kan opdrive Arbejde, der ikke tælles med i Statistikken. Det er tidligere officielt anerkendt af Socialministeren selv. Ethvert tænkende Menneske ved, det er rigtigt. Men det er ogsaa den væsentligste Anke, man kan rette imod denne Statistik.

Det er en given Ting, at mange af dem, der har gaaet arbejdsløse maaske et halvt, maaske et helt, maaske 2—3 Aar, afbrudt af ganske korte Arbejdsperioder, efterhaanden rent fysisk og ogsaa moralsk er blevet mindre egnede til at søge Arbejde og til at udføre Arbejde end Flertallet af Arbejderne. Det er noget, i hvert Fald alle vi, der selv har prøvet at være arbejdsløse, kender af Erfaring: naar man gennem en længere Periode — det være sig Maaneder eller Aar — forgæves er gaaet fra Arbejdsplads til Arbejdsplads og har søgt Arbejde, saa har man ikke saa synderlig megen Lyst til at fortsætte med at gaa rundt og faa Afslag, saa meget mere som Arbejdsgiveren altid vil spørge, hvor længe man har været arbejdsløs, og har man været det længe, saa vil han sige: Nej, der er intet Arbejde at faa. Han ved nemlig godt, at Arbejdsløsheden mærker sin Mand. Det er en given Ting, at en Arbejder, der har været arbejdsløs i et Par Aar eller maaske blot et halvt Aar, er mindre egnet til at optage Konkurrencen under Nutidens forjagede Arbejdstempo paa Arbejdspladserne. I den første Tid, man kommer ind paa en Fabrik efter en længere Arbejdsløshedsperiode, saa trykker man sig, man føler sig ikke rigtigt tilpas, man er uvant med de forskellige Bevægelser, man ved ikke, hvor man skal hænge sin Hue, ved ikke, hvor Frokoststuen ligger, tager kejtet paa forskellige Ting og har ikke den fornødne fysiske Træning til at følge med i det Tempo, der forlanges. Det er en Kendsgerning, men det betyder naturligvis ikke, at disse arbejdsløse i og for sig er mindreværdige Personer, det er en rent fysisk Tilstand, de er kommet i, som Følge af den Arbejdsløshed, man har paatvunget dem, fordi man ikke vil skaffe dem Arbejde, fordi hele Samfundets Struktur og Opbygning er en saadan, at medens Industrien er fuldt beskæftiget, medens Produktionen naar Rekordhøjde, medens Hr. Julius Madsen kan sige, at der findes en saa høj Grad af Beskæftigelse, som man overhovedet kan drømme om at op-

naa, saa gaar der mindst 100.000 Personer ledige, og kan ikke faa noget at bestille.

Jeg har godt nok set, at Forpagter Branth er af den Opfattelse, at fordi der en bestemt Dag har været 17 Annoncer i en bestemt Avis om ledige Pladser paa Landet, saa er det givet, at saa er det de arbejdsløse, der ikke gider søge Arbejde. Men man kan ogsaa erindre fra tidligere Tid, at der i „Fyens Tidende“ var, ikke 17, men flere Hundrede Annoncer hver eneste Dag om ledige Arbejdspladser, og det betød ikke dengang, at Landbruget ikke kunde faa Arbejdskraft, man var blot vant til at søge paa den Maade. Vi ved ogsaa, at mangfoldige af dem, der søger paa den Maade, er Folk, der ikke vil betale tarifmæssig Lønning, og det kan godt tænkes, at de derfor har vanskeligt ved at finde Arbejdskraft. Men det betyder ikke, at de arbejdsløse er arbejdssky Personer, det berettiger ikke til at angribe dem, der har haft lange Arbejdsløshedsperioder. Skylden er ikke deres egen, Skylden er Samfundets, og Skylden er deres, der har det største Ansvar for, at der hersker en saadan Arbejdsløshed.

Derfor er det berettiget at stille Krav om nogenlunde ordentlige Leveforhold for dem, man nægter Arbejde, og det er en given Ting, at de, der har gaaet længst, er haardest ramt. I Særdeleshed er det uretfærdigt og nedværdigende, at Folk, der staaar som Medlem af en Arbejdsløshedskasse, hvortil de mellem Aar og Dag har betalt kolossale Beløb til Opretholdelse af en Arbejdsløshedsforsikring, til Trods for, at de ikke selv er Skyld i Arbejdsløsheden, det er uretfærdigt og nedværdigende, at de skal jages over paa Socialkontorerne og de sociale Udvalg, faar en i mangfoldige Tilfælde daarlige Understøttelse end den ordinære, bliver regnet for mindreværdige Mennesker og berøves deres Rettigheder i den Kasse, de staaar som Medlem af.

Dette Forhold kunde i hvert Fald for manges Vedkommende ændres, hvis man ophævede 10 Maaneders Bestemmelsen og 26 Ugers Bestemmelsen, og det er det, vort Forslag tager Sigte paa. Vi er naturligvis opmærksom paa, at Arbejdsløshedskasserne, eller Flertallet af dem, ikke har Raad til en saadan Foranstaltning. Hvis de havde det, var det saa uendelig let; man behøvede blot at søge Dispensation, og hvis Kassens økonomiske Forhold er i Orden, er der jo ikke nogen særlig Grund til at tro, at ikke Arbejdsløshedsdirektøren og Socialministeren vilde give en saadan Dispensation fra 10 Maaneders Bestemmelsen. Men Sagen